

Het ijdele paardje

Ies Spreekmeester

bron

Ies Spreekmeester, *Het ijdele paardje*. Van Holkema & Warendorf, Amsterdam ca. 1946

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/spre012ijde01_01/colofon.php

© 2010 dbnl / erven Ies Spreekmeester

[Het ijdele paardje]

Weten jullie dat sommige dieren erg ijdel kunnen zijn? Zo was er eens een mooi wit veulentje dat bij de moeder in de wei huppelde en zo ijdel was als een pauw.

Appeltje heette het veulen, omdat het allemaal zwarte appelvlekjes op het mooie witte vel had. Zijn moeder was een flink en degelijk werkpaard en heel verwonderd dat haar Appeltje zo'n verwaand ding was.

Nooit speelde het veulen met de andere jonge paardjes. Daar vond hij zichzelf veel te mooi en te voornaam voor. Steeds liep hij zo sierlijk mogelijk door de wei en voerde daarbij allerlei zelf bedachte dansjes uit.

Soms kwam een koe even naar Appeltje toe om eens een vriendelijk woordje tegen het mooie diertje te zeggen. Maar dan draaide Appeltje de koe hooghartig de rug toe en snoof: ‘O bah, wat een lelijk dik beest is dat!’

En zo kwam het dat alle dieren een hekel aan Appeltje kregen.

Ook de boer vond het vreemd dat het veulen altijd alleen maar dansen wou. Hij verkocht Appeltje daarom aan de eigenaar van een rondreizend circus, die erg blij met de ijdelheit was.

Nu voelde Appeltje zich helemaal de Bollebof.

‘Ik heb altijd wel geweten dat ik niet zo maar een gewoon werkpaard zou worden,’ dacht hij. ‘Ik wil mijn kunsten voor de mensen vertonen en beroemd worden!’

Appeltje leerde vlijtig om nog beter te kunnen dansen en toen hij groot was mocht hij in het circus zijn kunsten vertonen.

Overal werden biljetten aangeplakt, waarop een dansend paardje stond. Dat was Appeltje. Op de tuinmuur van de Burgemeester was ook zo'n plaat geplakt. Vol bewondering stonden de kinderen naar Appeltje te kijken en hadden er niet eens erg in dat er echte appels, van de burgemeester, over de muur hingen, vlak boven hun hoofden.

De burgemeester wilde de kinderen eerst weg jagen. Hij dacht dat ze van zijn appelboom wilden plukken. Maar toen hij zag dat ze alleen naar de platen van het circus

keken, besloot hij de hele school naar het circus te laten gaan. En toen Appeltje voor het eerst zijn kunsten zou gaan vertonen, zat het circus vol met kinderen en grote mensen.

Nog nooit had Appeltje zich zelf zo mooi gevonden. De stalknecht had hem prachtig opgetuigd. Een grote rose pluim op de kop en een schitterend halster met koperen bellen om de hals. Appeltje stond van ongeduld te dansen. De grote mooie ogen van het ijdele paard glansden van trots. Hij was ook wel een erg mooi paard en toen hij op zijn achterbenen dansend de piste binnenkwam, juichten de kinderen luid. De grote mensen klapten zo hard dat hun handen er pijn van deden. Appeltje werd zo verwaand dat hij bijna vergat zijn kunsten te vertonen. Maar de baas

klapte met de zweep en toen begon Appeltje sierlijk te dansen. Het was zo mooi dat de mensen bijna niet meer ophielden met klappen.

Appeltje vond het helemaal niet prettig dat hij niet mocht blijven dansen. Maar de andere dieren moesten ook hun kunsten vertonen en Appeltje moest naar de stal terug. Er kwam nog een dierentemmer met Leeuwen, Tijgers en Beren. Er waren nog Olifanten, Zeeleeuwen, Kamelen, Bisons en nog vele andere dieren. Het werd een prachtige vertoning.

Maar in de stal stond Appeltje zich te ergeren. Hij wilde niet dat er ook voor de andere dieren geklapt werd.

‘Ze klappen lekker toch niet zo hard als voor mij,’ dacht het ijdele paard afgunstig.

‘Niemand vertoont ook zulke mooie kunsten als ik. Neem nu die grote Olifant die alleen maar een beetje op een trommel slaat. En dan dat valse getrompetter er bij! En die Tijgers die zich laten ringeloren en zoetjes door een hoepel springen. En die Leeuw die braaf op die grote bal gaat staan als de dierentemmer het hem beveelt. En dan valt de stumper er nog bijna af ook. Moet je zien hoe lelijk hij met zijn staart zwaait om het evenwicht te bewaren. En dat heet dan nog de Koning der dieren. ‘t Is om je dood te lachen!’

Ja, dat dacht Appeltje allemaal. En hij stak het niet onder stoelen of banken. Toen

de andere dieren weer hun plaatsjes in de stal opzochten, begon hij ze duchtig te bespotten.

‘Waarom klappen die mensen eigenlijk voor jouw onnozele getrommel,’ zei hij tegen een Olifant die naast hem stond. ‘Ik begrijp niet wat ze dáár nu mooi aan vinden!’

‘Ik begrijp het zelf ook niet,’ zei de Olifant kalm. ‘Maar de baas is zeer tevreden over wat ik doe!’

‘Wat een dikhuid,’ dacht Appeltje geërgerd en liep naar de Leeuw die in het stro zat te dutten.

‘En Majesteit, bent U weer gehoorzaam op de bal geklauterd?’ ‘Wat bedoel je?’

vroeg de Leeuw, die het maar half verstaan had. ‘Wat ik bedoel,’ zei Appeltje vinnig. ‘Dat een echte Koning zich niet door de eerste de beste laat bevelen. Uwe Majesteit is een pruts Koning!’

‘Jij vertoont toch ook gehoorzaam je kunsten voor de baas,’ gromde de Leeuw, die boos werd.

‘Ja, ik vertoon mijn kunst, maar alleen omdat ik het zelf prettig vind. En dan is mijn dansen in ieder geval mooier dan op een bal te staan bibberen als een schoothondje!’ ‘Grrrr grrrr!’ ‘Au au!’

Daar had je het al. De Leeuw was vreselijk kwaad geworden en had Appeltje in zijn poot gebeten.

‘Wat is dat hier voor een tumult!’ riep de baas die toe kwam lopen.

‘O, o, hij heeft in mijn poot gebeten!’

‘Ja, maar Appeltje was me aan het plagen en toen wist ik niet meer wat ik deed!’ jammerde de Leeuw die al weer berouw had over hetgeen hij gedaan had.

‘Het is hier ook altijd ruzie,’ morde de baas. ‘Laat me die poot maar eens kijken. Nou nou, dat ziet er niet zo mooi uit,’ zei hij bezorgd toen hij de gewonde poot zag. ‘Jij kunt voorlopig niet meer dansen,’ zuchtte hij bedroefd en ging moedeloos bij Appeltje op het stro zitten. ‘Nu zijn we verder van huis. Overal platen aangeplakt waarop staat dat Appeltje zal dansen. En als de mensen komen kijken, ligt Appeltje met een bezerde poot en kan geen stap doen! Nu, zie maar dat je gauw weer beter bent!’ Felix de Tijger vleide zich tegen de moedeloze baas aan. ‘Wij zullen zolang Appeltje ziek is wel extra ons best doen,’ troostte hij.

En de Leeuw kwam berouwvol zijn hele portie vlees aan Appeltje brengen. ‘Hier Appeltje, je mag mijn vlees opeten, dan ben je gauw weer beter.’ Maar Appeltje lustte geen vlees. ‘Wees nou maar niet meer boos op me,’ smeekte de Leeuw, die niet wist dat paarden geen vlees eten.

Ook de andere dieren stonden er beduusd bij. ‘Als Appeltje nu maar gauw weer beter is,’ snikte Jumbo, de Olifant.

En Appeltje wàs weer gauw beter. Maar... dansen kon hij niet meer. Ja, en nu had de eigenaar van het circus ook niets meer aan Appeltje. En zo werd hij voor de tweede maal verkocht. Dit keer was een melkboer de nieuwe baas van Appeltje. Vreselijk vond Appeltje dat. De melk van die lelijke dikke koeien te moeten rondbrengen. Treurig deed hij iedere dag wat er van hem verlangd werd. Hij trok de

melkkar, al was het erg tegen zijn zin. Zijn trots was gebroken. Moedeloos hing zijn kop naar beneden en zijn manen hingen nu slordig langs zijn hals. Nee, Appeltje was lang niet meer het mooie paardje van vroeger!

Op een goede dag was er veemarkt in het dorp waar Appeltje de melkkar reed. Paarden, Koeien en Varkens kwamen daar om verkocht te worden.

Eén Paard trok een ieders aandacht, omdat het zo'n mooi fors dier was. Maar toen Appeltje vlak bij het Paard moest wachten, schrok hij geweldig. Het was Bruin, een van de veulens waar hij vroeger nooit mee spelen wou. Wat was die Bruin groot en sterk geworden!

‘O, als hij me nu maar niet herkent,’ dacht Appeltje. ‘Wat zal hij me uitlachen dat ik een melkkar moet trekken!’

Maar Bruin had Appeltje al geïzen. ‘Ben je niet meer bij het circus?’ vroeg hij.

‘Eh... eh... nnn... nnnnee nn... niet meer,’ stotterde Appeltje met een kleur van schaamte. Nu kon hij het niet langer verzwijgen en hij vertelde Bruin hoe het kwam dat hij niet meer dansen kon.

‘Je zult me nu wel een armzalig paard vinden, hè?’

‘Helemaal niet,’ antwoordde Bruin. ‘Ik vind melk rondbrengen een heel nuttig werk. Al de kinderen kijken verlangend naar jou uit of je hun melk al komt brengen. En zieke mensen die melk drinken worden weer gezond en sterk. Daar help jij aan mee, Appeltje. Daar mag je gerust trots op zijn. Dat is toch veel nuttiger dan dat gesprong in zo'n circustent!’

Appeltje wist niet wat hij hoorde. Daar stond die grote sterke Bruin hem openlijk te bewonderen in plaats van hem uit te lachen. Wat een goedig dier was Bruin eigenlijk en daar wou hij nu vroeger niet eens mee spelen! Appeltje kreeg er tranen van in zijn ogen. En toen kwam er een bierbrouwer die Bruin kocht en hem mee nam.

Maar Appeltje had nu opeens veel plezier in zijn werk gekregen. Hij keek heel vrolijk en werd weer het mooie paard van vroeger. Maar ijdel was hij gelukkig nooit meer!

EINDE